

Dansk Flygtningehjælp

Borgergade 10, 3. sal, Postboks 53, 1002 København K

Im. Fin.sekr. 19 J.nr.

20 MAJ 1999

TELEFAX

Antal bilag Aktnr.

Dato: 19-05-99

Til: Flygtningeævnets Sekretariat

Fax nr.: 33 91 94 00

Fra: Eva Green

Vedr:

Antal sider: 9 inklusive denne forside.

Meddelelse:**Haster!**

Hermed faxes Dansk Flygtningehjælps notat vedrørende asylsagsbehandlingen for etniske serbere fra Østslavonien. Notatet indeholder en gennemgang af de seneste baggrundsoplysninger vedrørende sikkerhedssituationen i området, herunder oplysninger omkring implementeringen af amnestilovgivningen.

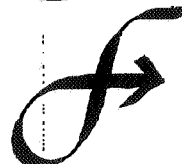
Jeg henleder opmærksomheden på, at nævnet i morgen behandler to sager vedrørende Østslavonien.

Med venlig hilsen

Eva Green
Asylafdelingen

Email: EVGC.@DRC.DK - Direkte nummer: 33 73 52 83

20 5 99 1BT
Telefon: 33 73 50 00
Telefax: 33 32 84 48

E-Mail: drc@drc.dk
Website: www.drc.dk
Giro: 400-0005

KROATIEN (77)

Notat vedrørende asylsagsbehandlingen af etniske serbere fra Østslavonien, Dansk Flygtningehjælps Asylafdeling

A. Baggrund

Østslavonien (Danube-regionen) er et område i det nordlige Kroatien, som under den serbisk-kroatiske krig i 1991 kom under serbisk kontrol. Den jugoslaviske hær og paramilitære serbiske styrker besejrede de kroatiske styrker og fortrængte dem fra området, der blev omdannet til selvstyrende serbisk region.

Den serbisk-kroatiske konflikt medførte herefter en række etnisk betingede flygtningestrømme til og fra Østslavonien. I forbindelse med oprettelsen af serbisk selvstyre i 1991 blev kroater fordrevet fra området. Senere modtog Østslavonien internt fordrevne serbere fra andre dele af Kroatien. Dette var særligt tilfældet i august 1995 ved den kroatiske offensiv "Operation Storm" mod det serbiske selvstyreområde "Republika Sprska Krajina".

Ved Erdut-aftalen (Basic Agreement on the Region of Eastern Slavonia, Baranja and Western Sirmium) fra november 1995 blev det aftalt, at Østslavonien skulle reintegreres i Kroatien, og at dette skulle ske under FN's ledelse. FN's Sikkerhedsråd oprettede en særlig overgangsadministration for området, UNITAES. UNITAES omfattede administrative enheder samt en militær- og en civil politistyrke.

UNITAES' mandat blev forlænget i to omgange indtil den 15. januar 1998, hvor området blev overgivet til Kroatiens kontrol. Denne overgivelse har medført, at mange etniske serbere er flygtet fra området, og UNHCR skønner, at omkring 18.000 af de 67.000 etniske serbere, der boede i Østslavonien før krigen, har forladt området siden begyndelsen af 1996.¹

Statistik

Danmark modtog i 1997 og 1998 henholdsvis 52 og 295 asylansøgninger fra Kroatien. I første halvår af 1998 kom større grupper af asylansøgere med indrejsetal i maj og juni på 119 og 72. Danmark indførte visumpligt over for kroatiske statsborgere den 26. maj 1998, og i andet halvår af 1998 var antallet af spontane asylansøgere fra Kroatien på 16.²

B. Seneste baggrundsoplysninger

1. Sikkerhedssituationen

1.1 Amnesty International

Amnesty International udtaler sig i rapporten "Concerns in Europe 1999" om sikkerhedsforholdene i Østslavonien. Organisationen nævner, at serbiske indbyggere i området ifølge internationale observatører stadig bliver udsat for etnisk motiveret vold, særligt i Baranja-regionen, hvor antallet af serbere, der udrejser, er mest bemærkelsesværdigt. I august blev eksplosiver kastet mod huse,

¹ Udenrigsministeriets notat om situationen i Østslavonien, 25. februar 1999.

² Udlændingestyrelsens Statistiktillæg til Årsberetningen fra 1998. Tallet vedrører samtlige kroatiske asylansøgere og ikke alene ansøgere, der kommer fra Østslavonien. Ansøgerne i 1998 kommer dog hovedsageligt fra Østslavonien.

der var beboet eller ejet af serbere. I slutningen af juli blev et blandet serbisk-ungarsk ægtepar dræbt i landsbyen Topolje nær Beli Manastir. Drabet blev begået af en lokal kroat, der var tidligere soldat, og som efter det oplyste havde truet parret tidligere. Skønt den mistænkte blev arresteret umiddelbart efter mordet, er der ikke sat nogen dato for en retssag.

1.2 Human Rights Watch

Human Rights Watch nævner i sin landerapport om Kroatien³ forholdene for serbere i Østslavonien efter overdragelsen af området til de kroatisk myndigheder. Organisationen bemærker hertil, at selv om overdragelsen generelt foregik fredeligt, fortsatte internt fordrevne og lokale serbere med at forlade området på grund af chikane fra etniske kroaters side og myndighedernes modarbejdelse af deres ophold i området. Human Rights Watch bemærker generelt om sikkerhedssituationen, at den er acceptabel, men at overgreb og chikane af serbere øgedes efter januar 1998. De fleste overgreb omhandlede chikane i forbindelse med tilbagevendende kroaters forsøg på at tvinge internt fordrevne serbere ud af deres hjem. Andre overgreb synes at have mere eksplicite etniske undertoner eksempelvis drabet på en ældre kvinde i februar 1998 og drabet på et ægtepar af blandet etnisk herkomst i juli 1998.

1.3 UNHCR

UNHCR var på en mission i Østslavonien i december 1998 med henblik på at vurdere forholdene for serbere i området.⁴ Delegationen konkluderede i en intern rapport, at de indhentede oplysninger ikke medfører ændringer til positionspapiret fra februar 1998, som derfor stadig er gældende.

Dette fremgår ligeledes af UNHCR's udtalelse til Udenrigsministeriet af 26. februar 1999. Det bemærkes her, at "(t)he general conclusion stated in the paper that some asylum-seekers from the region may indeed have a well founded fear of persecution within the terms of the 1951 Convention, remains UNHCR's position. Each case, therefore, should be examined on the individual facts and a judgement should be made whether the harassment and discrimination are so severe on a cumulative basis as to amount to persecution and, hence, warrant the grant of refugee status."

Den ovenfor nævnte interne rapport nævner blandt andet, at serbere flygter af en række grunde fra dårlige økonomiske forhold, generel usikkerhed omkring fremtiden - herunder muligheden for beskæftigelse, mangel på bolig - til chikane og overgreb fra lokale kroaters side. Chikane findes i form af telefontrusler, og der har været enkelte tilfælde af detonering af granater. Chikane og overgreb bliver typisk ikke efterforsket af politiet. OSCE har over for UNHCR givet udtryk for, at politiet stort set gør et tilfredsstillende stykke arbejde, men når det kommer til etnisk baseret chikane, er opfølgningen sparsom.

1.4 OSCE

OSCE Zagreb⁵ oplyser, at sikkerhedssituationen generelt er acceptabel, men i enkelte landsbyer er serbere udsat for systematisk chikane og terror. Der er særligt tale om landsbyerne Berak og Sotin, hvor der de seneste uger har været væsentlig flere etniske konflikter.

³ Human Rights Watch World Report 1999, Croatia: Human Rights Developments side 1.

⁴ Telefoninterview af 3. marts 1999 med UNHCR, Norden.

⁵ Telefoninterview af 10. maj 1999.

Sikkerhedssituationen er relativ stabil, men kan ændre sig. Eksempelvis har de seneste NATO-bombninger af Serbien har skabt øgede spændinger i området.

OSCE har oplevet flere voldelige overfald med eksempler på, at håndgranater er kastet ved serbiske huse etc. Situationen er forværret på det seneste, men billedet er ikke entydigt - for eksempel viste det sig i en enkelt sag at være den pågældende serber selv, der havde kastet en granat i forbindelse med en ansøgning om immigration til Canada.

OSCE nævnte i øvrigt som et positivt element, at politistyrken fortsat har serbiske ansatte. Politikorpset udgøres af 50% kroater, 45% serbere og 5% andre etniske grupperinger.

1.5 Europarådets Komité om Migrations- og Flygtningespørgsmål

Europarådets Parlamentariske Forsamlings Komité for Migrations- og Flygtningespørgsmål har i en foreløbig rapport udtalt sig omkring udsigterne til, at flygtninge og internt fordrevne personer vender tilbage til deres oprindelig hjemegn i Kroatien.⁶ I rapporten udtrykkes der særlig bekymring for den fortsatte udrejse af serbiske kroater fra Danube Regionen (Østslavonien).⁷

Til belysning af sikkerhedssituationen i Østslavonien henviser rapporten til oplysninger fra et møde i Serbien med "Trustee for Refugees (representative of the Serbian Commissioner for Refugees) of Backa Palanka municipality". Det fremgår af rapporten, at alle serbere, der kommer fra Østslavonien, af organisationen bliver adspurgt om begrundelsen for deres udrejse.

Ifølge deres forklaringer har ingen forladt området frivilligt. Angiveligt er de blevet chikaneret og intimideret, eksempelvis med telefontrusler. Der er også eksempler på, at personer er opført på lister over eftersøgte kriminelle, er blevet afskediget fra deres arbejde eller har mistet deres ejendom. Rapporten understreger, at sådanne oplysninger understøttes generelt af internationale observatører i området.⁸

Endelig henviser rapporten til udtalelser fra "Council of Europe's Local Democracy Agency" i Osijek. Organisationen udtaler, at der ganske sikkert er et socialt pres på serbiske familier i området fra enkeltpersoner med en ekstremistisk ideologi, og over for hvem politiet ikke agerer tilstrækkeligt. Imidlertid er den dårlige økonomiske situation også en faktor, der medfører, at særligt unge personer forlader området eller ikke vender tilbage.⁹

1.6 FN's særlige rapportør

FN's særlige rapportørs rapport fra 11. september 1998 "Situation of Human Rights in Bosnia and Herzegovina, Croatia and the Federal Republic of Yugoslavia" indeholder en række oplysninger vedrørende Østslavonien. I rapporten bemærkes det, at der ofte meldes om chikane af serbere, personer i etnisk blandede familier og andre, som opholdt sig i området under krigen. Der er blandt andet tilfælde af voldelige overfald i form af placering af bomber eller andre eksplosiver på offentlige steder. Skønt den generelle sikkerhedssituation ifølge "United Nations Police Support Group" (UNPSG) generelt er god, er der et øget antal af voldelige etniske episoder. Der har ligeledes væ-

⁶ Council of Europe, Parliamentary Assembly, Committee on Migration, Refugees and Demography: Return of refugees and displaced persons to their home in Croatia, Draft report, Rapporteur: Mr. Olav Akselsen, Norway, Socialist Group, 22. februar 1999.

⁷ Ibid side 2 pkt. 8.

⁸ Ibid side 15 pkt. 42.

⁹ Ibid side 15 pkt. 43.

ret rapporter om involveringen af lokalt politi i sådanne episoder og påstande om, at der ikke har været tilstrækkelig disciplinær opfølgning.¹⁰

I en opfølgingsrapport af 30. oktober 1998 udtaler den særlige rapportør for det tidligere Jugoslavien, at UN Police Support Group blev nedlagt den 15. oktober 1998, og OSCE overtog monitoreringen af politiet. Begge parter har givet udtryk for en forbedring i den generelle sikkerhedssituation i området, skønt sporadiske episoder af etnisk motiveret vold stadig forekommer.¹¹

I den seneste rapport fra den 20. januar 1999 udtaler den særlige rapportør, at OSCE har rapporteret om et fald i antallet af etniske motiveret chikane i Danube-regionen, hvilket tilskrives den stadige udvandring af serbere. Det bemærkes i den forbindelse, at karakteren af chikanen er skiftet fra hovedsageligt at være relateret til boligforhold til overvejende ikke at være forbundet hermed.¹²

1.7 Udenrigsministeriets seneste notat fra 25. februar 1999

Udenrigsministeriet udtaler om den aktuelle sikkerhedssituation, at "(s)elv om der stadig forekommer spredte episoder med etnisk motiveret vold i Østslavonien, har såvel FN's politiovervågningsenhed som OSCE rapporteret om en forbedring i den almindelige sikkerhedssituation gennem de seneste år. Sikkerhedssituationen i området er i almindelighed acceptabel, og antallet af forbrydelser er ifølge officielle statistikker lavere end i den øvrige del af Kroatien. Alvorlige voldsforbrydelser er sjældent forekommende. Ikke desto mindre foregår der daglig incidenter med verbal chikane og intimideringer af etniske serbere. Der rapporteres også om voldelige overgreb på serbere og fysiske konfrontationer mellem etniske serbere og kroater. I takt med at et stigende antal flygtninge og internt fordrevne vender tilbage, forekommer der stadig flere og mere voldelige incidenter."

Udenrigsministeriet skriver om politiets arbejde, at "(f)oreliggende rapporter tyder på, at politiet fungerer tilfredsstillende. Dog har underordnede politifolk i nogle tilfælde vist sig mindre tilbøjelige til på egen hånd at gribe ind over for alvorlige incidenter, og især incidenter med en etnisk baggrund. Der har også været tilfælde, hvor civile klædte politifolk ansat i kriminalpolitiet har lagt manglende engagement for dagen, særligt når det gjaldt efterforskning af etnisk prægede overgreb mod serbere. Der er også forekommet en række tilfælde, hvor civile politifolk har gennemført husransagninger på en måde, der diskriminerede mod etniske serbere."

2. Amnestilovgivningen - deltagelse i krigstjeneste i serbisk enhed

OSCE¹³ oplyser, at der er utryghed omkring implementeringen af amnestien fra 1996. I forbindelse med retsopgøret udarbejdede de kroatiske myndigheder oprindeligt en liste med omkring 3.000 mistænkte krigsforbrydere. Dette antal blev efter internationalt pres ændret til 26 personer, mens de øvrige personer blev meddelt amnesti.

¹⁰ UN General Assembly, Report of the Special Rapporteur on the "Situation of human rights in Bosnia and Herzegovina, Croatia and the Federal Republic of Yugoslavia", 11. september 1998. side 11 pkt. 53.

¹¹ Opfølgingsrapport afsnit "F. Danube region".

¹² United Nations, Economic and Social Council, "Report of Mr. Jiri Dienstbier, Special Rapporteur of the Commission on Human Rights on the situation of human rights in Bosnia and Herzegovina, the Republic of Croatia and the Federal Republic of Yugoslavia" side 19.

¹³ Telefoninterview med repræsentant fra OSCE Zagreb, 10. maj 1999.

Der har imidlertid på det seneste været nogle eksempler på, at personer efterfølgende er blevet mødt med anklage for krigsforbrydelse eller andre anklager. OSCE bemærkede i den forbindelse, at amnestilovgivningen alene omfatter "væbnet opstand mod den kroatiske stat". Handlinger der ifølge de kroatiske myndigheder falder uden for dette begreb, og hvor nyt bevismateriale fremkommer, vil kunne blive mødt med retsforfølgelse.

Der har været eksempler på politifolk, der har fået amnesti og er ansat i politikorpset, men efterfølgende er blevet (falsk) anklaget for at stjæle et våben, eller at have begået drab i begyndelsen af krigen. De pågældende er blevet afhørt og frihedsberøvet en periode, men de fleste er nu løsladt med meldepligt. Ingen er blevet dårligt behandlet under tilbageholdelsen. Der var i februar 1999 omkring seks sager, men tallet er p.t. højere. Selv et lille antal skaber frygt i befolkningen og kan være en medvirkende årsag til, at særligt mænd forlader området.¹⁴

UNHCR oplyser¹⁵, at der er rygter om hemmelige lister, der kan føre til undersøgelser og eventuel arrestation på baggrund af mistanke om krigsforbrydelse. UNHCR understreger i den forbindelse, at personer med tidligere deltagelse i serbiske enheder kan få problemer, og at det er vigtigt at foretage en individuel vurdering på baggrund af asylansøgerens forhold.

I ovennævnte rapport fra **Europarådets Komité om Migrations- og Flygtningespørgsmål**¹⁶ opremses hindringer i flygtnings og internt fordrevnes hjemvenden til deres oprindelige hjemstavn, og i den forbindelse fremhæves usikkerheden omkring amnestilovningen: "... [Tilbagevendende hindres af] ... fortsat usikkerhed i tilbagevendelsesområderne (særligt i den tidligere UN Sektor Nord og Syd og i Danube Region [Østslavonien]), herunder chikane, intimidering og tilstedeværelse af landminer, mangel på beboelig ejendom og alternativ husning af dem, der midlertidigt bebor tilbagevendendes boliger, den dårlige økonomiske situation herunder arbejdsløshed sammenholdt med diskrimination for jobsøgende etniske minoriteter, problemer for personer, der ønsker at vende tilbage, med at opnå fornødne statsborgerskabs- og rejsedokumenter fra de kroatiske myndigheder, uddannelser rettet mod etniske majoriteters behov, trusler om anklager for mistænkte krigsforbrydelser, usikkerhed omkring amnestilovgivningen, og et generelt politisk og kulturelt klima, der hindrer forsoning".¹⁷

Human Rights Watch giver udtryk for alvorlig bekymring i forhold til Kroatiens nationale retsopgør. Den kroatiske regering fremkom i marts 1998 med en liste med navne på 13.575 personer fra Østslavonien, der var meddelt amnesti, men sikrede imidlertid ikke, at de pågældende personer blev informeret direkte. Desuden indeholdt oplysningerne ofte ikke tilstrækkelige biografiske detaljer til sikkert at identificere de pågældende. Organisationen nævner i øvrigt, at det er uklart, hvorvidt der yderligere vil blive meddelt amnesti.

Endvidere bemærker Human Rights Watch, at der har været uregelmæssigheder i det nationale retsopgør, hvilket har ledt til mistanke om politisk motiverede anklager. I konkrete sager har de

¹⁴ En radioudsendelse i P1 den 11. maj 1999 omhandlede forholdene for serbere i Østslavonien. Her udtalte en svensk dommer udsendt til OSCE-kontoret i Vukovar, at han var bekendt med 50 tilfælde, hvor der var rejst anklager for forhold relateret til krigen. Han havde desuden kendskab til retssager, hvor serbere var dømt på utilstrækkeligt bevisgrundlag.

¹⁵ Telefoninterview af 3. marts 1999.

¹⁶ Council of Europe, Parliamentary Assembly, Committee on Migration, Refugees and Demography: Return of refugees and displaced persons to their home in Croatia, Draft report, Rapporteur: Mr. Olav Akselsen. Norway, Socialist Group, 22. februar 1999.

¹⁷ Ibid. side 2 pkt 7.

fremlagte beviser og afhøringer haft lille eller ingen tilknytning til anklagen, og personer er blevet anklaget to gange for samme forbrydelse.

Amnesty International nævner i en rapport fra december 1998, at det nationale kroatiske retsopgør ikke lever op til internationale retsstandarder. Der er eksempler på, at de anklagedes forsvarer ikke har samme adgang som anklagemyndigheden til at føre beviser. Endvidere er der set eksempler på anvendelse af udsagn, der er opnået under tortur eller mishandling. Ifølge Amnesty International medfører dette, at særligt mænd, der har haft serbisk krigstjeneste, frygter at rejse til eller opholde sig i områder, der er kontrolleret af deres tidligere fjende.¹⁸

Det amerikanske udenrigsministerium udtaler sig kritisk omkring implementeringen af amnestilovgivningen i sin landerapport for 1998: "The Government's application of a general amnesty for rebel Serbs in 1996 remained highly problematic, and the issuance in the spring of a list of 13,575 persons to whom amnesty had been granted by the Osijek County Court further clouded the issue. This list, combined with official statements that there would be no new arrests other than those 25 persons convicted in absentia for war crimes, led to confusion and uncertainty since arrests of Serb refugees who did not appear on the list of 25 continued sporadically throughout the year. This largely undermined any positive effects that the amnesty had generated. Credible evidence emerged that the Government reworded charges for amnestiable offenses in order to uphold prosecutions as either common crimes or war crimes. For example, in one case in Split, the U.N. Center for Human Rights noted that charges had been revised three times in order to keep one defendant in custody".¹⁹

3. Livevilkår eksempelvis adgang til bolig, arbejde etc.

3.1 Human Rights Watch

"Bureaukratisk chikane"

Human Rights Watch nævner, at serbere i hele Kroatien udsættes for omfattende juridisk og administrativ diskrimination i forbindelse med myndighedernes udstedelse af dokumenter og tildeling af pensioner. Lokale myndigheder nægter fortsat at anerkende ægteskabs- og skilsmissepapier, dokumenter vedrørende arbejds- eller ejendomsforhold udstedt af myndighederne fra "Republika Srpska Krajina" mellem 1991 og 1995. Ligeledes har serbere i pensionsalderen ikke kunne optjene pensionsrettigheder for den tid, de har arbejdet mellem 1991-1995. Serbere klager ofte over lang sagsbehandlingstid i forbindelse med ansøgning om ID-kort, statsborgerskabsdokumenter og pas, ligesom de oplever diskrimination ved gebyrer ved ansøgning om naturalisation.²⁰

Boligforhold

Human Rights Watch udtrykker bekymring for diskriminationen i forbindelse med behandlingen af krav om fast ejendom. Organisationen nævner særligt den problematik, at serbere, der er internt fordrevet i Østslavonien - eksempelvis fra Krajina - udsættes af deres bolig ved en domstolsbe-

¹⁸ Amnesty International, Croatia: Mirko Graorac Shortchanging Justice- War Crimes Trials in Former Yugoslavia side 1.

¹⁹ U.S. Department of State, "Croatia Country Report on Human Rights Practices for 1998" side 3.

²⁰ Human Rights Watch World Report 1999, Croatia: Human Rights Developments s. 2

slutning eller tvinges derfra af tilbagevendende kroatiske ejere, men at samme gruppe imidlertid ikke kan komme igennem ved domstolene med ejendomskrav over boliger i deres hjemområde i Krajina. Human Rights Watch skriver i den forbindelse, at:

"Few of those forced out were able to reoccupy their own property and some were moved to collective centers. New mixed-ethnicity housing commissions established by the June "Program on Return"—a government plan to restore property to the pre-war owners—were formed in most municipalities, but as of this writing, the government had not issued effective instructions on their operation and few were functioning properly. Despite widespread destruction of Serb-owned property in war-affected areas, a discriminatory reconstruction act prevented all but a handful of Serbs from receiving government reconstruction assistance."²¹

3.2 UNHCR

UNHCR nævner omkring boligproblematikken, at de internt fordrevne serbere er mest udsatte, da de ofte besidder kroatiske huse og har svært ved at få realiseret tidligere ejendomskrav eksempelvis i Krajina igennem.

Den ovenfor nævnte interne rapporten nævner dog som en positiv tendens, at der foregår en del rejseaktivitet over grænsen særligt fra Vojvodina og Beograd i Serbien, hvor serbere vender tilbage permanent eller midlertidig med henblik på at arbejde.

3.3 Udenrigsministeriet

Diskriminerende lovgivning

Udenrigsministeriet bemærker, at "(e)tniske serberes tilbagevenden til Østslavonien hæmmes af en række love, der diskriminerer mod serbere. Loven om støtte til genopbygning indeholder således en definition af fordrevne personer, der udelukker etniske serbere. Etniske serbere er dermed afskåret fra at nyde godt af de tilskud, der ifølge loven kan bevilges til genopførelse af boliger til fordrevne personer. Loven om flygtninges og fordrevne personers status indeholder tilsvarende diskriminerende bestemmelser. Det samme gælder også loven om områder af særlig statslig interesse."

Videre anføres det, at "i Østslavonien diskrimineres der også mod serbere i den lovgivning, der regulerer genoptagelse af fast ejendom, som er overtaget af andre efter at være blevet fraflyttet af den oprindelige ejer. Tilbagevendte etniske kroater kan gennem en særlig hasteprocedure ved domstolene få udsat serbere, der er flyttet ind i deres ejendom. Serbere har ikke samme adgang som kroater i tilsvarende situation til at fremkomme med indsigelser mod hasteproceduren."

C. Udlændingestyrelsens og Flygtningsnævnets praksis

Udlændingestyrelsen har i 1998 afgjort samtlige sager vedrørende asylansøgere fra Østslavonien. Der er meddelt afslag i samtlige sager. Ved vurderingen af ansøgningerne er det lagt til grund, at der i området forekommer chikane over for etniske serbere, men at de konkrete episoder ikke har kunnet karakteriseres som forfølgelse.²²

²¹ Ibid.

²² Nyhedsbrev om Danmarks Udlændinge, januar 1999, nr. 82, side 17

Flygtingenævnet har i 1998 behandlet 123 sager (235 personer) vedrørende serbere fra Østslavonien.²³ Flygtingenævnet stadfæstede samtlige sager bortset fra én, hvor et ægtepar af blandet etnisk herkomst blev meddelt f-status. I 1999 er der meddelt f-status i to sager. Den ene sag vedrørte en politimand, der var udsat for trusler fra kroatiske politifolks side og uden held havde forsøgt at klage til overordnede politimyndigheder. Den anden sag vedrørte en musiker, der har sunget nationale sange, der er anvendt af de serbiske myndigheder i radioen og TV i propagandaøjemed. Ansøgeren måtte anses om kendt i offentligheden i den forbindelse, og han modtog trusler fremsat af civilbefolkningen.

Eva Green 19. maj 1999
Dansk Flygtingehjælp, Asylafdelingen

²³ Telefonsamtale med Flygtingenævnets sekretariat 3. marts 1999.

